

велителенъ тонъ му повторилъ сѣщото. Пжтешественникътъ пакъ не отговорилъ нищо. На четвъртата станция разсърдения кондукторъ зель чемодала и го исвърлилъ на вѣнъ. Пжтешественникътъ нито се помръднѣлъ. На петата станция кондукторътъ, като почувствувалъ гризение на съвѣстѣта, поумѣкнѣлъ и забѣлѣжилъ на тойзи чуденъ пжтешественникъ, че кондукторътъ е длъженъ да изпълнява възложената нему обязанность и че той подиръ нѣколко напомняния принудилъ се да извади вѣнъ чемодала и че пассажиринатъ трѣбва да обвини себе си за тѣзи неприятность! „Нѣма нищо. не се обезпокоявайте! отговорилъ му пжтешественникътъ, защото този чемодалъ не е мой“.

Болний. Вий ми гудихте искусственни зѣби. Дантистъ. Да, азъ помнѣ това. Болний. Вий ми се обѣщахте, че тѣ ще бѣдѣтъ точно таквизъ, каквито сѣ естественнитѣ. Дантистъ. Безъ съмнѣние е тѣй. Болний. Тѣй, амж Вашитѣ зѣби сега ми болѣтъ. Дантистъ. То значи, че тѣ сѣ точно таквизъ, каквито сѣ и природнитѣ.

Леля София. (Дошла на гости). Петърчо! Какъ е баща ти? Малѣкъ Петърчо. Болѣтъ го очитѣ, не може да вижда! Леля. Че какъ тѣй? Отъ дѣ знаешъ ти това? Петърчо. Че какъ да не знаѣ, като днесъ още казваше тате, че тѣзи Ваша леля София не могѣ да ѣ гледамъ?

Тщеславие. Дама говори. „Ахъ! колко е жално, въ самия милъ кавалеръ има пятно на жилетката му!“ Всичкитѣ присжтвующи кавалери зели да гледатъ на жилеткитѣ си!

Дъщеря. Ахъ мила моя мамо, ти си дѣйствително прѣкрасна майка, и азъ ти жѣлаѣ отъ всичкото си сърдце единъ добъръ зеть.

Красотата на грозния. Въ едно Арабско стихотворение се говори слѣдующето. Една красавица Бедуинка, като ѣ попитали, не огорчава ли се отъ грозотата на своя мѣжъ, тя отговорила: „въ Божиитѣ очи мѣжъ ми е прекрасенъ, защото душата му е благородна, и азъ го гледамъ съ Божиитѣ очи.“

Недоразумѣние. „Мамо! що значѣтъ буквитѣ p. f.“ на картичката, която ни проводи чичю?—Ахъ драга! не ли знашъ, че то значи „Pour féliciter!“ — пѣлъ азъ мисляхъ, че значи „pro forma.“